

Eitt aftursvar

Undirritaði verður lagdur undir at brúka oddagrein blaðsins 11.10.1986 til ógrundað álop á Klaksvík- ar Sjúkrahús. Norðoya Javnaðarfelag krevur, at undirritaði heldur uppat við at nýta oddagreinina í blaðnum til egnu lokalpolitisk rakstrarróp í staðin fyri at umrøða floksins landspolitisku sjónarmið.

Lat meg beinanvegin gera greitt, at tað ongan- tíð hefur verið ætlan mín at leggja eftir hvørki leiðslu, starvsfólkunum á Klaksvík- ar Sjúkrahúsi ella nýsetta yvirlæknann- um. Tað havi eg als onga grund til. Tvørturímóti er tað fatan mín, at fólk yvir- høvur eru sera væl nøgd við ta viðferð tey hava fingið á Klaksvík- ar Sjúkrahúsi.

Nú verður so vist til um- røddu oddagrein og eg skal vera tann fyrsti til at viðganga, at partur av henni lættliga kann tulk- ast sum eitt álop á sjúkra- húsið í Klaksvík. Tað er tá tað snýr seg um útbýg- gingina av ventilatións- skipanini á sjúkrahúsin- um og har eg endurgevi úttalislíð hjá Petur Ellef- sen, yvirlækna, í Dimma- lætting, har hesin sigur, at endamálið við at útbýgja umrøddu ventilatiónsskip- an í veruleikanum er at út- býgja sjúkrahúsið við eini ortopedkirurgiskari serlæknaskurðstovu — beint móti metingini hjá Ráðleggingarnevndini.

Eg skal viðganga, at eg

havi gjørt tað mistak ikki at eftirkanna hesi úttalislí- ini hjá Petur Ellefsen.

Hevði fyri nøkrum árum síðani eftir míni metan seriosa samrøðu við hann um sjúkrahúsproblem- atikkur sum so og tók eg tí orð hansara nú fyri góða vøru. Møguliga skuldi út- talislí hansara heldur skiljast sum ein provoka- tíón fyri at fáa tjak aftur um alt hetta málið. Men um ætlan Petur Ellefsens harafturímóti hefur verið reint politisk: at sparka út eftir ávisum flokkum við tí endamáli at skapa sam- bandsflokkunum vinning, so havi eg tikið stórliga feil av honum. Tí eg havi alla tíðina mett, at spurn- ingurin um sjúkrahús- verkið eigur ikki at verða avgjörður politiskt, men út frá einum samfeligslig- um og menniskjaligum sjónarmiði.

Eg havi alla tíðina mett, at eitt slíkt mál sum hetta, fyri at fáa ta bestu loysn, átti at vera viðgjört út frá hvat tænar samfeligslig- um og okkum øllum best og ikki verða blandað upp í partapolitikk ella fyri tað lokalpolitikk.

Tá hetta er sagt, so skal eisini sigast, at undirrit- aði, aftaná at umrødda oddagrein hefur verið prentað, havi havt sam- røðu við landsstýrismann- in í heilsuámalum. Í hesi samrøðu avsannar hann tó, sum Petur Ellefsen hefur fært fram og sostatt eisini tað, eg havi skrivað í

oddagreinini.

Men lat meg siga, at eg einki havi móti at koma við eini umbering til Klaksvík- ar Sjúkrahús — nú eg havi gjørt teimum órætt.

Undirritaði verður ann- ars lagdur undir at koma við sínum privatu lokal- politisku meiningum í um- røddu oddagrein og sagt verður, at oddagreinin skal umboða allan flokkin.

Nú er tað einaferð so, at oddagreinin í einum blað er myndad av honum, sum skrivar.

Eg royni eftir førumuni at skriva hesar oddagrei- ar og viðgera samfeligslig evni. Tað er greitt, at javnaðarflokkurin sum so hefur ikki eina stóðutak- an til øll hesi evni. Og tað er greitt, at um mong evni

eru nógvur meiningar. At skula umboða allar hesar ymsu meiningar í eini oddagrein er rætt og slætt ógjørligt. Tí havi eg valt at brúka egnu vitan og demikraft, har sjónarmið- ini hjá umboðum floksins annars eru fjølbroytt og ymsk, sum eitt nú um út- býggingina av sjúkrahús- verkinum.

Intentionin við um- røddu oddagrein var at fáa gongd á aftur tjakið um sjúkrahúsútbýggingina. Tá eg so verði skýrdur fyri at koma við lokalpolitisk- um rakstrarrópum vil eg visa tí aftur uppá tað harð- asta.

Tvørturímóti hefur sikið verið at fáa eitt breitt tjak um eitt lands- politiskt mál, sum útbýg- gingin av øllum sjúkrahús-

verkinum er.

Tað verður sagt, at eg havi viðgjört málið einvíst og ferð eftir ferð verður persónurin Hanus Bær- entsen uppá niðursetandi vis drigin inn í tjakið.

Eg haldi tað er rætt, at ein persónur sum Hanus Bær- entsen, um hann so býr í Svøríki ella onkra aðrastaðni, kann vera lika- mikið, sigur sína hugsan um hetta málið.

Vit siggja, at fleiri og fleiri verða løstað í ferðslu- uni og haldi eg, tað er uppá sitt pláss at lata hann sleppa fram at bløð- unum og siga, at tað er óforsvarligt, at eingin skaðalækni er á Lands- sjúkrahúsinum, har teir flestu skaðarnir koma inn. Hvi so nær sagt gjøldur skal verða gjørt burtur úr

honum, tí hann hefur hes- ar meiningarnar og torir at koma fram við teimum, er mær ein gáta.

At hesi sjónarmið hans- ara so koma fram í Sosial- inum merkir ikki, at vit eru fyri at niðurliggja Klaksvík- ar Sjúkrahús. Sjálvandi skulu eisini um- stöðurnar á Klaksvík- ar Sjúkrahúsi gerast nútíðar- hóskaði og góðar, tað trúgvi eg ikki nakar ivast í.

Men eg haldi eisini, at allar meiningar um út- býgging av sjúkrahús- verkinum eiga at verða toldar. Tí annars fáa vit ongantíð eitt breitt tjak. Og tað meti eg vit skulu hava.

Jan Müller
blaðstjóri

Er onki lágmark ella hvussu???

Harri Jan Müller ábyrgd- arhavandi blaðstjóri mót- vegis pressulógini.

Tvær skemdar og hat- ursprongdar greinar á tremur av lygnum og per- sönligum briksli, sum álop á meg persónliga, í eina góða viku í sjálvum mál- gagni logmans má tjakast flestum óbodðið.

Og ein má spyrja seg sjálfvan: er onki lágmark fyri persónsforfylgning blaðsins og til hvørs enda- máls???

Harri blaðstjóri, eg ætli mær ikki niður í hatta dykið av óndskapi og øvund; men gevi haraftur- móti høvi til at tygum

føra sannleiksprógvi fyri — ella avsannan av — framferdu injurium í sein- asta Sosiali.

— Ella er tað veruliga fullbørni føroyski eftir- burðurin av hugsjónini um mannsemd og fólk- heimio o.s.fr. eftir skandi- navisku oddamenn rørslnar: Branting, Er- lander ella J.O. Krag og Kampmann — eg havi lis- ið teir allar — so skilja vit betur hvi tað svøllur í bæði bórð innan rørslna herheima í løtuni.

Arnstein Niclasen

Viðmerking

At føra sannleikaprógvi ella avsanna tað lesarar skriva í blaðnum er mang- an trupult. Mangan vita vit litið um, hvat veruliga liggur aftan fyri teir hugs- anir, sum verða framferd- ar í einum lesarabrævi, og líkilitið, hvørjar fortreytir lesarin hefur í ávisum máli.

Vit meta, at tað serliga eru tær ákærurnar móti Arnsteini Niclasen um, at hann hefur verið ónytilig- ur og ikki kunnað samar- beitt í fyrrverandi størv- um sínum, sum eru tær harðastu og har hann visir

til injurierandi skrivning.

Vit hava tí spurt á hes- um arbeidsplassum, og hava út frá hesum samrøð- um einki hald funnið í om- anfyri nevndu pástandum.

Vit kunnu tí ikki annað enn harmast um, at vit hava borið tilíkar ógrund- aðar pástandir viðari.

Annars er bert at siga, at tær hugsanir, sum koma fram í lesarabrøvum ikki nýst at vera blaðs- ins hugsanir.

Blaðstjóri

Framhald av síðu 7

um um- og útbýgging av Klaksvík- ar Sjúkrahúsi, sum eg styðji fult út. Sum umboandi javnaðarflokk- in í stýrinum, ætli eg at leggja spurningin fyri nevndina í felagnum her, um ynskir eru um nakað annað, og eisini spurning- in um oddagreinina í blað- num. Eg meti ikki tað kann vera rætt, at blað- stjórinn kemur við sínum privatu lokalpolitisku meiningum í oddagrein í floksblaðnum, sum jú skal tala fyri allan flokk. Lo- kalpolitisku meiningar blaðstjórans kann hann eins og svenski læknin fáa innivist fyri í blaðnum annars. Heldur ikki vil eg leggja undir at hava gjørt nakað í loyndum á hesum øki. Annars kann blaðstjórinn royna at finna fram til teir, sum arbeida í loyndum á hesum øki. Teir eru kanska nógvir, og ikki skuldi tað undra meg, um flestu av teimum rók- ust fyri fótunum á honum dag og dagliga. — Um nevndin og limirnir í Norð- oya Javnaðarfelag hava aðra stöðu til hetta fyri okkum her norðuri so týðningarmikla mál, so

má eg jú gera upp við meg sjálfvan, um eg kann góð- taka tað ella ikki, annars er bert ein vegur, og tað er at takka fyri seg og fara.

Aftaná slíka svadu í oddagreinini í blaðnum, og so allar hesar samrøður við lækna á Landssjúkra- húsinum, so kann tað væl ikki vera ov nógv kravt, at blaðstjórinn heldur fram við at lýsa sjúkrahúsmál- ið, men ikki so eintáttad sum higartil, men kom norður her, tosa við lækn- ar og starvsfólk á sjúkra- húsinum, hygg undir hvørjum umstøðum tey starvast, og hvussu væl tey røkja sitt starv undir teimum vánaligu umstøð- um tey hava, samstundis sum tey dag og dagliga verða mint á, av tí sokall- aða sakkunnleikanum, at teirra arbeidsplass er ó- neyðugt, tí tað kann bert flytast til Havnar.

Suðuri á Tvøroyri er eis- ini eitt sjúkrahús. Vit kunnu væl eisini vóna, at tey fáa líka nógv blað- rúmd, sum teir sakkønu hjá blaðstjóranum.

Óli E. Heinesen

Gyltar hendur

tjak og meiningar

Vit gera lesarar okkara varugar við, at treytin fyri at fáa lesarabrøv upptikin undir hesum teiginum er, at blað- stjórinn veit, hvør hefur skrivað brøvini.

Hervið vil eg loyva mær at koma við einum stórum hjartasuffi til politikarar og landsstýri viðv. Lands- sjúkrahúsinum og harvið eisini Hanus Bær- entsen.

Hvørt ár kemur hann af- tur til heimland sitt. Hann hjálpir alt tað, hann kann. Hann arbeidir upp í 20 tímar í døgnið. Sjúklingar nevna hann: »Mannin við teimum gyltu hondun- um«. Hóast yvirlækna- starv í stórum grannala- landi, fær hann ikki starv her. Ein spyr: »Hvi?« Tí einki starv er! Men hvi er

einki starv? Ortopedi skuldi ikki verið nakað føroyingar kundu verið fyrriuttan. Føroya fólk lata liv í ferðsluni sum aldri að- ur. Ung sum gomul. Ítróttin krevur sínar skað- ar. Giktin krevur sitt.

Ófatuligt er, at fólk- heilsa skal gerast offur fyri ósemju politikaranna. Alt tað ein kann minnst hefur kapping verið ímill- um Tórshavn og Klaksvík. Tórshavn sum høvuds- staður fekk Landssjúkra- húsið. Nú er spurningurin: »Hvar skuldi ortopediska viðgerðardeildin liggja?« Tveir eru mogleikarnir: í Klaksvík ella í Tórshavn. Men eftir sum Lands- sjúkrahúsið fær 85% av øllum skaðum, skuldi spurningurin longu verið avgreiddur! Hvussu nógv fólk skulu her lata liv, að- renn nakað verður gjørt.

Væl hefur føroyingurin altið havt orð fyri at verið avbera tolin. Men er hetta tolnið ikki við at fara yvir í líkasælu? Eru vit føroy- ingar ikki vanir at reypa

av sjálvstöðu okkara? Hvi skulu sjúklingar ganga og pinast, meðan teir mugu biða at sleppa fram at Danmark? Hetta er spæl við fólkahælsu! Læknar og almenningurin áttu at tikið seg saman og skund- að undir hetta tiltak, so

Strandferðsluóskil í Vágum

Harra blaðstjóri, hys mær hesum reglum.

Eg hevði orðra vøru úr Havn, sum skuldi sendast við strandferðslubílinum vestur í Vágur, men eingin vøra kom fram, og bleiv eg sjálvsagt ótolin, og ringdi aftur til Havnar. Har fekk eg at vita, at vøran var farin vestur.

Eg fór síðani at leita eftir bílinum og mundi dottit skeivt, tá eg sá, at bílför- arin stóð og tók eplir upp, og brúkti tann stóra last- bílin at koyra eplini til hús við, istaðin fyri at koyra vøruna út til kundarnar. Haraftrat er komið mær

útbýggingin kundi byrjað skjótast gjørligt. Lat okk- um vóna, at støða kann finnast í hesum máli.

Hervið eina persónliga tøk til Hanus Bær- entsen, sum eisini lekti meg.

Takksom

fyri oyra, at tá ið litið er at koyra ein dag, so biða teir til dagin eftir at koyra út. Aðrenn hesir, sum nú eru, var ein einsamallur maður, ið hevði alt um hendur, og gekk betyði- liga skjótari tá, sjálvt um tað kanska var minni at koyra ta, men hann koyrði so hvønn dag. Men at ganga í kasketti og roykja cigar fyri stóra løn, tað visir seg at vera í sin fin- asta ordan.

Nei latið aðrar menn, sum hava hug at gera kundunum so nøkulunda tilpass, sleppa fram.

Ónøgður